

★ KEHÄN ★

— Gimi Tano —

TITAAANIT

"Tämä on yksi niistä ensimmäisistä tarinoista, joka ei ole niin fantasia pohjainen. Showpaini on käsikirjoitettua, joten tämä on loppujen lopuksi fantasiaa" *Gimi Tano*

Kehän Titaanit

© 2021, Gimi Tano

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-5055-1

Kello tikitti aamun viimeisiä tunteja. Loistoputket valahtivat päälle, herättämällä painikehän hengen hereille. Muita ei vielä ollut paikalla, valmentajan ja showpainikoulun vetäjä oli aamuvirkeänä aina ajoissa paikalla. Valmentaja kokeili painikehän keltaisia kuluneita naruja, varmistamalla niitten olevan sopivassa jännitteessä ja joustossa. Painikehästä valmentaja siirtyi taittotuoleihin ja pöytiin, joille tulee käyttöä kolmannen vuoden alokkaille. Kahvinkeitin vinkui taukokuoneessa valmentajan pistettyä virtoja myyntiautomaateille. Myynti automaatteja oli kaksi: yksi jossa oli vesi että urheilujuomia ja toinen jossa oli vain urheilupatukoita että hedelmiä. Kahvin päädyttyä keltaiselle kupille, valmentaja listasi valkoiselle lomakkeelle "lisää banaaneja" myyntiautomaatille. Valmentajan toimisto sijaitsi salin ulkopuolella, lähellä pääovea.

Tiilenpunaisessa seinässä oli valokuvia menneistä painin akatemian vuosista. Taulut olivat kakkien nähtävillä, akatemian kävijöille ja kelle tahansa astui jalalla sisään rakennukseen. Akatemia oli ollut pystyssä jo 15 vuotta, joka näkyi palkintohyllyn pokaaleitten iästä. Valmentaja käveli joka päivä valokuvien ohi ja aina pysähtyi samalle tutulle mustavalkoiselle ryhmäkuvalle. Ryhmäkuvan keskellä vallitsivat kaksi kaveria, jotka osasivat varastaa ryhmäkuvan huomion. Kuva oli muistutus valmentajalle, mihin asti hän oli päässyt urassaan. Kuvassa hän oli tummaihoisen mies, mustavalkoisen kuvan vuoksi Jamaikan värit vaatetuksessa eivät näkyneet. Hänen vieressä oli hänen paras kaverinsa Jonathan, joka oli itse töissä showpainin suuremmissa yhtiössä kehitysyksikössä. Valmentaja oikealla oli intiaani taustainen naispainija vaimo kehänimellä Rebel Owl. Ura kaikille kolmelle oli menetystä, johon mahtui alamäkiä ja ylämäkiä. CV:ssä oli merkintöjä heidän voittamista mestaruuksista, jota kuka tahansa voisi toivoa eläkepäivilleen.

Avain meni lukon sisään, vinkuen iästä. Puiselle ovelle piti näyttää voimaa jotta sen saisi auki, ruostuneet saranat tarvitsivat jälleen kerran öljytystä. Oven vihdoinkin paljastettua valmentajan toimiston, keltaiset valoputket valaistuivat henkiin. Valmentaja käveli työpisteensä luokse, ruskeanpuinen työpöytä jossa oli kannettava ja pöytäpuhelin älypuhelimeline. Valmentajan pöydällä oli nimikyltti käännetty pois oven suunnasta. Päästyä istumaan mustan nahkaiselle työtuolille, valmentaja käänsi nimikyltin ovea kohti. Nyt tulevat kunnianhimoiset painijat, vieraat ja businessväki saivat astua

sisälle ja tutustua akatemian vetäjään: Keith Knox. Keith pisti tietokoneensa päälle ja samalla pisti työpuhelimensa päälle älypuhelimintelineelle. Keith oli tilaamassa uutta ovea, jolloin puhelin alkoi herjata PIN-koodia. Keith pisti PIN-koodin ja seuraavaksi puhelin ilmoitti ääniviestin saapuneen. Keith pisti ääniviestin soimaan, älypuheliminteline pisti äänen omalle kaiuttimelle:

- *Hei Keith se olen minä, Jonathan! Haluan vain ilmoittaa että oppilaasi ovat hyvässä kehitysvaiheessa täällä. Jälleen kerran sinun oppilaasi menestyivät, sillä ikävä kyllä muut ovat vielä amatööri tasoilla. Oppilaasi tulevat pääsemään tämän yhtiön sisälle, mutta halusin heidän kerätä CV-materiaalia. Joten pistin heidät ”työharjoittelukaudelle”, jakamalla heidät Eurooppaa, Japaniin, Kanadaan, Meksikoon että itse Yhdysvaltoihin. Pidän heitä silmillään tietokannan että promootioitten kautta ja pidän sinut ajan tasalla uutisien kanssa. Tämä ei ollut ainoa asia jonka halusin ilmoittaa, taisit kuulla huhuja Mitchistä. Huhu ovat aika rajuja, mutta pitää muistaa että miesparalla asiat eivät ole hyvin. Pistin sana eteenpäin verkostolleni, he pitävät silmillään huhuja ja varmistavat onko kyseessä trolleja tai mitä liekoon. Joka tapauksessa jos uudessa ryhmässä on kokeneita lahjakkuuksia, pistä sana tännepäin. Lähetä terveisä minun puolesta Alexandrealle, kuullaan pian!*

Viesti päättyi ja Keith siirtyi Jonathanin mainitsemaan tietokantaa nimeltä Cornette Access. Päivityksen jälkeen tietokanta oli auki ja Keith katsoi heti ensimmäistä kouluttamaansa painijan määränpäättä.

Nimi: Marco Vagos

Kotipaikka: Porto, Portugali

Ikä: 27

Pituus/Paino: 177 cm/ 84 kg

Promootio: National Ring of Lucha Libre

Meksikon pääkaupungin lentoasemassa oli tavallinen aurinkoinen ruuhkainen päivä. Matkatavarantoukopisteessä ihmisväki jännitti tuleeko heidän laukut nauhalle vai onko joku konna ottanut matkatavarat haltuunsa. Nauha käynnistyi ja ensimmäiset matkalaukut tulivat esille. Monia värillisiä matkalaukkuja menivät ihmiset ohi ja monet saivat noutajansa melkein heti. Yksi niistä noutajista oli Marco Vagos. Rento vaatetuksessa pukeutunut Marco pisti aurinkolasit päähänsä ja poistui exit-oville. Ulkona Meksikon lämpö hieroi Marcon kasvoja, joka ei helpottanut taksin odottamista. Takseja oli ja pakoputkien ilmat nostivat lämpötilat odotusjonossa tuskalliseksi. Marcon ei tarvinnut odottaa kauan, sillä häntä ensimmäisinä oli vain kolme. Hänen vuoronsa tuli hyvällä ajalla, kun väkeä alkoi tulla ulospäin. Marco astui taksin sisälle, jossa hän sai hyvän ja ystävällisen vastaanoton kuljettajalta:

- Tervetuloa Meksikoon! Mikä suunta kutsuu?
- Romero Pte. 128.
- Lucha Libren kampus? kysyi kuski.
- Juuri se. Pystyisittekö ajamaan Arena Del Santon ohi?
- Onnistuu ja hyvinkin!

Taksi lähti matkaansa jättämällä huonoilmaisen lentoasemansa peräänsä, astumalla pääkaupungin sisään. Taksin sisällä oli viileä ilma, ilmastointi piti kuumuuden ulkona jotta asiakkaat eivät kärsisivät. Marco ihaili ikkunan kautta kaupunkia, näkemällä erilaisia rakennuksia ja asutusta alueilla. Ei ollut ruuhkaista vaan ihan tavallista liikennettä mitä pääkaupungeilta saa. Meni noin 20 minuuttia, kun kuljettaja ilmoitti Marcolle:

- Teidän oikealla on Arena Del Santo.

Marco siirtyi vasemmasta penkistä oikealle penkin ja ikkunan luokse, katsomalla areenan kauneutta. Areena oli neliskanttinen joka erottui alueesta erittäin hyvin värillään. Areenalla oli julistemainen led-näyttö mainostamassa "National Ring of Lucha Libre" tulevaa show'ta ja Pay-per-view'ta. Taksinkuljettaja oli itse showpainin fani ja päätti uteliasuus syistä kysellä asioita:

- Oletko uusi showpainija Lucha Librelle?
- Olen, GWF-kehitys yksikkö lähetti minut tänne hakemaan osaamista. vastasi Marco.
- GWF, siis Global Wrestling Federation?
- Juuri se, päämiehen mielestä olemme liian lahjakkaita saadakseen liian nopean menestyksen.
- Olen hänen kanssa samaa mieltä, itse lopetin katsoa GWF hetkeksi.
- Jälleen kerran ylimenestyvä tuli mestariksi?
- En itse vihaa Johnny Denatoa, mutta hän voitti mestaruuden jo ainakin mitä, 14 kertaa?
- Hänellä on jo sen verran ikää että kohta se ilmoittaa eläkkeelle menemisen.
- Toivottavasti! Haluaisin nähdä muita painijoita mestareina kuin aina nämä samat tutut kasvot. Oli tämä painija jonka nimi taisi olla Danielson tai jotain sen suuntaista, hän piti mestaruuden vain kerran ja heti joutui luopumaan mestaruudestaan päävikojen vuoksi.
- Se oli shokki yhteisölle, jopa tälle päivällekin.
- Ja alamäki GWF bookingille. Menemällä toiseen aiheeseen, mikä on kehänimesi?
- Marco Vagos.
- Vagos? Tuttu nimi lapsuudesta, ihan kuin Ricardo Vagos.
- Olen hänen poikansa.
- Niinkö? Eli jatkat isäsi perintöä.
- Isäni ei ollut paljon lapsuudessani. Ainoa muisto mikä jäi hänestä, oli hänen maskinsa ja nauhoja hänen matseista.
- Kasetteina?
- Todellakin, myös niitä mitä internetin väittää kadonneiksi materiaaleiksi.
- Ei jumankauta, onko jopa se häkkimatsi?
- Todellakin.

- Se oli lapsuuteni lempimatsi! Sinun pitäisi yrittää työntää se verkkoon, saisit takulla miljoona katsojaan tunnissa.
- Harkitsen.

Keskustelu oli syönyt aikaa sen verran, että taksi oli saapunut perille.

- Olemme perillä ja tuo rakennus oikealla on kampus. ilmoitti kuski.
- Minulle sanottiin antaa tämä lomake teille, sillä en ehtinyt vaihtaa dollareita pesoiksi.

Kuski otti lomakkeen itselle ja kynällä täytti tyhjät viivat. Siinä meni hetki, kun kuski palautti lomakkeen takaisin Marcolle.

- Tuttu lomake, he maksoivat kyytisi. Tavataan show'ssa!

Marco astui taksista ulos matkalaukku kädessään katsoen kampusta, joka oli täynnä showpainiin liittyviä graffiteja. Sisäänkäynninovi oli hotellimainen, perus pyöröovi. Ovi pyöri sujuvasti sisäpuolelle, jossa edessä oli heti respa. Marco ei tiennyt oliko hän joutunut vahingossa hotellille vai toimiko kampus entisessä hotellissa. Marco suuntasi vastaanotto tiskille ja soitti soittokelloa, josta värillisestä oviverhosta astui keski-ikäinen viiksekäs mies. Vastaanottohenkilö pisti pöytätuulettimensa päälle avaten samalla kannettavasta.

- Buenos días! Nimenne?
- Marco Vagos.

Vastaanotto henkilö katsoi kannettavaansa, jossa oli Marcon tiedot näkyvillä. Kyseessä oli rutiininen tietojen tarkistus.

- Olette 27-vuotias? kyseli vastaanottohenkilö.
- Olen.
- Olette kotoisin Portugalista tai Brasiliasta?
- Portugali.
- Pituus on 177 m ja paino 84 kg?
- Viime tarkastuksen perusteella pitää paikkaansa.
- Eli tiedot ovat oikeat, tervetuloa NRLL viralliselle kampukselle! Täällä asuvat kaikki painijat jotka eivät omista asuntoa Meksikossa tai ovat paikalla kyseisen sesongin

aikana. Huoneen maksu peritään kuukausittaispalkkiostasi, perimme vain summa joka sisältää vuokran, vesi että ilmastointimaksun. Vieraita saa tulla mutta kello 11 iltaa mennessä vieraitten on poistuttava tai yövyttävä kyseisen yön tapaamanhenkilön huoneessa. Huoneesi on numero 95, toinen kerros.

- Kiitoksia, muuten taidan jättää tämän taksilomakkeen teille?
- Juu jätä tähän. vastaanottohenkilö osoitti vastaanottopöydälle.
- Kiitoksia...
- Jesus.
- Kiitos Jesus!
- Ole hyvä.

Marco käveli rappusista toiselle kerrokselle ja etsi huonetta 95. Oikean oven löydettyä, Marco työnsi avaimen lukon sisälle ja väänsi oven auki. Ovi aukesi Marcon suunalle, tuomalla vastaan toisen helmimäisen oviverhon. Marco astui sisään ja oviverhon toisella puolella oli kodikas meksikolainen sisutus. Huoneisto oli ennen hotellihuone väliovella, joka oli muutettu yhdeksi asunnoksi. Marco avasi terassin ovena päästämällä raikasta ilmaa sisälle. Marco pisti matkalaukkunsa sohvan päälle avaamalla koodilukon auki. Matkalaukun sisällä oli vaatteita, Marco pisti ne kaapin henkareihin suoristautumaan. Otettua farkkunsa pois laukusta, Marco huomasi sen alla olleen valokuva kehyksissä. Hän ei sitä sinne pistänyt, mutta tunsika kuka pisti sen ja syylinen oli itse kuvassa. Kuvassa oli Marco itse ja hänen kihlattunsa norjalaistaustainen Nadia. Nadia oli Marcon lapsuudenystävä, he tunsivat toisiansa jo päiväkodista asti. Nadia oli ensisilmäyksellä muuttunut Marcon parhaaksi ystäväksi, ajan myötä se muuttui rakkaudeksi. Marcoa kuva ei haitannut, jolle paikka löytyi yöpöydästä herätyskellon viereen. Palauduttua matkalaukkuun, Marco nosti hiljattain esille hänen painimaskinsa. Painimaski kuului hänen isälle ja se siirtyi perintönä Marcolle. Maski oli nähnyt parempia päiviä, Marco oli itse ennen matkaa yrittänyt parantaa Maskin ulkonäköä käsityötaidoilla. Marco tarvitsi peilin, hän suuntasi vessaan. Vessan peili heijastin Marcon ruskeat hiukset ja siniset silmänsä, pistettyä naamarinsa päälle siniset silmät jäivät heijastumaan. Maski kantoi mehiläissyöjän säihkylinnun värejä, vaikka värit olivat haalistuneita ja melkein kadonneita. Marco kiristi

varovaisesti maskinsa, sillä nauhat olivat aika heikkoja. Katsoen peiliin hän tunsikin katsovansa isänsä muotokuvaa, tuntemalla intoa ja motivaatiota astua kehän sisälle. Kolmas tunne oli hänelle se ikävin: jännitys. Siihen Marco ei ihan vielä päässyt, kun ovelle koputettiin. Marco otti maskinsa varovaisesti pois päästään mentyä ovelle. Marco avasi oven, josta astui sisään ruokalahettiläs:

- Herra, teidän tilaamanne burritonne! lahettiläs oli aika äkäinen.
- Anteeksi?
- Kuules nyt olette tilanneet viime päivinä tähän osoitteeseen kuusi burritoja ja en aio jättää enää tuohon oven eteen. Piikkisi meni yli ja haluan rahani tähän käteeni.
- Minä vasta tulinkin tänne...
- Pitääkö minun ottaa yhteyttä virkavaltaa tämän selvittämiseen?

Ennen kun tilanne olisi pahasti eskaloitunut, ovesta kurkki naapuri joka oli lahettilään raivostumisen syyn takana. Naapurilla oli sanat valmiina ja ryntäsi Marcon apuun:

- Mitä täällä riehutaan Jose? Etkö tajua tyyppin olevan hajalla?

Marco ei ymmärtänyt mitä oli meneillä, tässä tilanteessa hän vain seurasi tapahtumia.

- Tämä tyyppi tilasi viime päivinä kasan burritoja ja piikki yltyi! hermostunut ruokalahettiläs selitteli.
- No se tyyppi joka tilasi löytyi tänä aamuna kuolleena vessassa.

Marco tajusi naapurin valehtelevan, mutta päätti olla avaamatta suuta.

- Kuollut? ruokalahettiläs järkyttyi.
- Juuri niin, pari päivää hän ei tullut ulos huoneesta ja kolmeen vastaamattomaan puheluun vastaanotto päätti hälyttää apua joka löysi mies paran makaavan alasti kuolleena maassa. Tämä mies tässä oli hänen ainoa läheinen johon saatiin yhteyttä ja surun kärsivänä hän joutuu kuulla itsekkään yrittäjän valituksia maksamattomista ruuista.

Marco vain seurasi ja tajusi naapurin valehtelun toimivan.

- En... En tiennyt. Olen pahoillani! Piikki on puhdas, ei tarvitse maksaa! ruokalähettiläs pahoitteli.
- Ja? naapuri sanoi väliin.
- Osanotoksi näitä ei tarvitse maksaa.
- No löytyi yrittäjältä sydäntä! Nyt anna kaverin tehdä surutyönsä rauhassa tai sana menee eteenpäin! naapuri otti älypuhelimensa esille, valmiina avaamaan sosiaalisenmedian sovelluksen.
- Juu siis joo lähden heti! Välittömästi!

Kompastelen ruokalähettiläs lähti kiireellä pois huoneistosta, naapurin hiljattain pistäen puhelimensa takaisin taskuunsa.

- Pahoitteluni tästä esityksestä, käytin tätä tyhjää asuntoa saadakseen ilmaista safkaa. Nimeni on Eduardo Bravo.
- Cheater Face? arveli Marco.
- Mahtavaa saada työkaveri joka on myös fanini. innostui Bravo ojentaen kättä.
- Marco Vagos. ja esittelyt oli tehty käden puristuksella.
- Vagos, eli olet Ricardon poika!
- Ja sinä Horacion poika.
- Ai että NRLL kulkee legendojen verta! Muistan tavanneeni isäsi taaperona Monterreyssä, hieno mies ja hieno maski.
- Mahtava kuulla. Harmi, että isääsi en pystynyt tavata.
- Eikö isäsi ottanut sinua joskus kulissien taakse?
- Isäni halusi että keskittyisin koulun kanssa Portugalissa, halusi että eläisin omaa elämääni. Joskus unohdin että hän oli isäni kun katsoi kaikki matsit television kautta.
- Tiedän tunteen. Itsekin kasvoin ilman fajaa maisemilla. Selviydyin kavereitteni avulla ja siitä kun äitini, ukkini ja mummini antoivat tärkeitä elämän viisauksia.
- Minun äitini aina käski käydä koulua, ystäväni Nadia piti minua raiteilla. Muuten kuulin että menetit tittelisi?
- Niinhän siinä kävi, Tito Diablo onnistui löytämään loppuliikkeen heikon kohdan ja käytti sitä hyväkseen iskeä päätäni kehänmattoon. No sain ainakin kolmen kuukauden mestaruusnautintoa. Niin kerrottiinko että tien toisella puolella on treenisali?

- Nyt en muista.
- No nyt tiedät tai muistutin sinua. Treenisalia käy kaikki NRLL palkattu ammattilaiset, mutta ei samaan aikaan. Se jakautuu aamu, päivä ja iltaa. Suosittelen aamua sillä vähemmän ruuhkaa ja itse aina käyn aamuisin. Treenisalissa kukaan ei tule puremaan sinua, sillä pureminen tapahtuu Arena Del Santossa. Kaikki mukavia, paitsi kaksi kaksosta kenen kanssa tulen saamaan riitaa, mutta kuitenkin mukavaa porukkaa. Vielä tästä ruoka hässäkästä, nauti tai kana?
- Kana.
- Pahoitteluiksi saat tämän kanaburriton. Nähdään huomenna!

Eduardo poistui burrito lähetyksen kanssa Marcon huoneistosta, jättämällä Marcon vielä ihmettelemään mitä oli tapahtunut. Marcon kädessä oli burrito, Marco oli sen kautta saanut kaveri suhteen NRLL-painijan kanssa. Tilannen oli niin nopea ja ihmeellinen, että Marco ei voinut mutta kuin syödä kädessä oleva burrito. Ensimmäisellä haukkauksella, Marco tajusi täyteen olevan kalaa eikä kanaa.

Kuun kruunattua öisen taivaan Meksikossa, tiet hiljentyivät hiljattain kampuksen ympäristössä jossa baari vielä palveli asiakkaita. Marco itse makasi sängyssä ja hänellä oli vaikeuksia saada unta. Marco tuijotti kattoa, silmien jouduttua hypnoosiin tuuletinvalaisimen pyörimiseen. Jännitys piti Marcoa hereillä, kokoikänsä jännitys oli ollut kirous. Marco ei osannut ymmärtää miten hänellä jännitys on tällaista, huomenna oli ensimmäinen päivä treenisalilla, ei se nyt niin jännittävää ollut. Jossain tilanteissa jännitys pisti Marcon tekemään asioita huomaamatta, tällä kertaa jännitys vei yöunet. Huoneistossa oli ainoastaan parisänky, Marco hyödynsi sitä nukkumalla itse oikealla puolella ja pitämällä vasenta puolta "varapöytänä". Marcon kannettava ja puhelin lojuivat vasemmalla puolella, kuten likaiset vaatteet ja päivän aikana ilmestyneet roskat. Marcon oma älypuhelin päästi lintumaisen titityyn äänen ulos, Marco oli saanut viestiä. Marco etsi puhelinta kädellään, löytämällä sen kolmannella yrityksellä. Marco siirsi puhelimen kasvojen ylle ja luki viestin. Viesti oli Nadialta, joka kysyi Marcon vointia.

- Täälläpäin... kaikki hyvin. Yritän... nukkua. kirjoitti Marco viestiin vastauksen.

Marco odotti vastausta, sillä lähetetyn viestin ala reunaa ilmestyi kolme pistettä. Marco sai vastauksen, jossa Nadia mainitsi hänen huolensa Marcon jännitykselle.

- Kyllä se tästä... kuten aina tulen saamaan... unen kahden tunnin päästä. vastasi Marco.

Marco pisti puhelimensa takaisin paikoilleen, kun tuli jälleen viestiä Nadialta. Puhelimen jälleen kasvojen yllä, viestissä ei ollut tekstiä vaan paljastavia kuvia. Nadia alkoi lähettää Marcolle kuvia itsestään ja viimeisessä kuvassa oli tekstiä, jossa Nadia selitti miten ikävä hänellä on Marcoa. Viimeisen viestin tulon jälkeen ote puhelimeen heikkeni ja puhelin tippui suoraan Marcon kasvoihin. Puhelin liukui Marcon kasvoista sängyn patjalle, jättämällä Marcon hiukan sanattomaksi. Marco ravisteli päätä ja otti yöpöydästä Nadiaan matkalaukkuun piilottama valokuvan. Siitä hän katsoi Nadiaa ja hieroi kuvaa jotta hän saisi tunteen Nadian pehmeistä vaaleista hiuksista. Marcollakin oli ikävä Nadiaa. Marco olisi halunnut ottaa Nadian mukaan, mutta halusi kokea samaan mitä hänen isänsä oli kokenut. Marcon tavoitteena oli voittaa NRLL maailmanmestaruus ja yllättää Nadian sillä, että vihkisormuksella. Marco antoi suokon kuvalle, saamalla jännityksensä kuriin.

Aamunaurinko paistoi taivaalla ja Marco valmisti treenisalille. Marco oli kampuksen kahvilassa syömässä aamupalaa. Hänellä oli treenivaatteet jumppakassissa, jonka Marco oli saanut kampukselta kaupanpäälle. Kahvilassa Marco onnistui hiukan tarkkailemaan työkavereitaan, tunnistamalla Cruiserweight-painijat ja peruspainon painijat. Aamupalan jälkeen Marco meni treenisalille ja ihaili salin kokoa. Laitteet olivat upouusia, tilaa oli kaikille ja ilmastointi ei ollut kovalla. Sali ei ollut ruuhkautunut, Eduardo vinkki piti paikkaansa. Marco suuntasi pukuhuoneelle, jossa kaapeissa ei puuttunut värejä. Vasemmassa kaapit olivat vihreät, keskellä olivat valkoiset sekä ruskeat ja oikealla oli punaiset. Marco kaivoi jumppakassista kaapin avaimet esille, jossa roikkui sama numero mikä oli huoneenovessa: 95. Marco alkoi etsiä kaappiansa, pukuhuoneessa oli ainoastaan hän ja toinen henkilö joka pisti maskiansa päälle. Marco katsoi henkilön maskia, huomaamalla sen olevan koristettu pirulaisen tyyliin. Maskin nauhat peitti häntämäinen koriste, joka pitkältä näytti ponihännältä. Henkilö oli lähdössä muualle hienonpukeutumisen perusteella, mutta

kirsikka tuli ulos kaapista. Henkilö otti kaapista NRLL-maailmanmestaruusvyönsä ja pisti sen vyötäröönsä. Mestaruusvyö oli väriltään vihreä, reuna laatat olivat väriltään pronssia jossa vasemmalla oli Meksikon lippu ja oikealla oli meksikolaisen perus paininaamio. Vyön päälevy oli pyöreä ja hopeanvärinen, jonka kruunasi kullanvärinen Meksikon vaakuna taustallaan kristallinen maapallo. Marco tajusi kuka oli kyseessä: Tito Diablo. Diablo sulki kaapin ovensa lukkoon ja suuntasi siitä Marcoa kohti. Diablo käveli Marcon ohi, mutta silmäilemällä. Marco päästi pientä vapinaa Diablon poistuttua pukuhuoneesta, ihan kuin hän olisi kuullut Diablon kutsuneen hänet sukunimellään. Marco veti syvästi henkeä sisäänsä ja päätteli jännityksen tekevän kiusaa.

Palauduttua etsimään kaappiansa, joka löytyi ruskeitten joukosta. Avain meni sujuvasti lukon sisälle, vaikka narinaa kuului avaamisessa. Kaappi oli tyhjä, ovessa kiinnitetty peili heijasti Marcon sivuprofiilia. Marco avasi treenikassinsa ja veti treenivaatteet esille. Marco alkoi riisua kampeensa treenikampeisiin, johon kuului treenipaita. Marcolla oli treenihousut ja salikengät, mutta ensimmäisenä päivänä Marco päätti treenata painihousuilla ja painisaappailla. Painihousut olivat joustavaa materiaalia, värimaailma oli mustaa yllä kunnes lahkeissa oli punaiset tulenliekit. Painisaappaitten korkeavartisissa olivat myös tulenliekit, väriltään keltaiset antamalla jatkuvuutta housujen liekeille. Sidottua saappaat kiinni kireästi kiinni ja heitettyä treenikassin kaapin sisälle, Marco oli valmiina treenaamaan. Suljettua kaapin oven lukkoon, avatun oven takana ilmestyi treenisalin iäkäs pukeutunut punaiseen valmentaja joka odotti Marcon olevan valmis.

- Valmis toimintaan? valmentaja pelästytti Marcon.

Marco säikähtyi selälleen betoniselle maahan, saamalla valmentajan melkein nauramaan.

- Mahtavaa, olet hereillä kuin koirani aamulla.
- Anteeksi? Marco kysyi.
- Täällä minua kutsutaan Misteriksi, tehtäväni on pitää sinua ja muita silmillään että teette hommia. Jos teet hommasi hyvin, saat viikoittaiselle show'lle matsin. Voitoista kerää huomiota

minua ja tahoja kohtaa, häviöillä herätä meille kysymysmerkkejä. Tuliko tieto selväksi?

Marco oli yhä selällään maassa saamasta säikähdyksestä.

- Kuka kertoo jos saan matsin tälle viikolle? kysyi Marco

Mister ojensi kätensä Marcolle, nostamalla hänet ylös. Mister ohjasi Marcon salinpuolelle, pylväälle jossa oli valkoinen tussitaulu. Mister alkoi selittää:

- Tämä tässä on Cuadro, nimen antoivat NRLL-painijat. Joka Keskiviikkona pistä tahojen ilmoittamat matsit tähän taululle ja lähetän kuvat kaikille myös kännykkään varmuuden vuoksi. Saamalla nimesi taululle sinun osoitettava aktiivisuutta täällä että harjoituskehässä.
- Eli sinä ilmoitat taholle...
- He katsovat noitten kameroitten nauhoituksia, sillä isovelj valvoo. keskeytti Mister.
- Eli jos treenaan hyvin ja harjoittelen kunnolla, saan matsin?
- Tämä on ensimmäinen päiväsi. Ensimmäinen kerta voi olla että et saa vielä matsia, ellei tahot näkevät sinussa jotain. Hyvällä tai pahalla, tärkeätä on asiakkaan tyytyväisyys näkemäänsä matsiin. Me emme pyri toistamaan suurten promootioitten virheitä, me pyrimme korjaamaan niitä. Tervetuloa NRLL, poika!

Marco aloitti juoksumatolla, pistämällä täydet nopeudet päälle. Marco juoksi matolla tasaisella hengityksellä ja rytmillä, vaikka vilkaisi katossa kiinnitettyyn kameraan joka osoitti häntä kohti. Marco pisti kaikkensa treeniaikana, jotta hänen osaamista ja kiinnostusta näkyisi. Painojen nostossa Marcolla ei ollut ongelmia, muskelit tulistuvat ja vahvistuvat jokaisesta nostosta. Harjoituskehässä Marco vuorotellen salissa olleitten kanssa harjoitteli perusliikkeitä kuten suplex, clotheslineja ja shoulder blokkeja. Harjoituksissa Marco näki muitten kyky kehässä, näkemällä intohimon ja vahvuudet. NRLL eritaustaiset ja erikoulua käyneet painijat näyttivät osaamisensa hyvin, eikä syrjimistä ollut ilmassa. Salissa kaikki kunnioittivat toisiaan, mutta miten kehässä? Siihen vastaukseen ei ollut kiirettä, ajan kanssa se selvisi. Kolmen tunnin treenin jälkeen,

Kehän Titaanit on tarina showpainin uskomattomasta maailmasta. Kun suurin promootio Global Wrestling Federation on kärsimässä alamäkeä, itsenäiset promootiot ovat nauttimassa uutta valoisaa aikakautta internetin ansiota. Seitsemän uuden sukupolven nousevaa tähteä ottivat haasteen vastaan, tavoitteena voittoa promootion arvokkain mestaruus omaan haltuunsa. Vaikka parrasvalot ovat suunnattu kehälle, varjossa uhka odottaa oikeaa hetkeä iskeä uuden sivun showpainin renessanssille.

Terve! Olen Gimi Tano, kirjailija joka dysfasiasta huolimatta pitää mielikuvitus-koneensa 24/7 päällä. Olen opiskellut pelisuunnittelua ja valmistunut media-assistentiksi (älkää kysykö miksi). Tarkoituksena on kirjoittaa tarinoita, jotka ovat poikkeuksia valtavirrassa. Kirjoitan omalla tyylillä, jotta tarina tuntuisi mukavalta kuin katsoisi sarjaa tai pelaisi videopeliä. En ole tavallinen kirjoittaja, olen uhkarohkea joka riskejä ottaa. Joten avaa kansi ja hyvää lukutuokiota!

BoD

